

De les homilies de sant Gregori el Gran, papa, sobre els evangelis

(Homilia 25, 1-2.4-5; PL 76, 1189-1193; i BAC 170, Obras de san Gregorio Magno, 653-656)

Desitjava ardentment Crist, que creia robat

Maria Magdalena, que havia acudit al sepulcre, on no trobà el cos del Senyor, es va creure que l'havien robat, i així ho digué als deixebles. Ells també acudiren al sepulcre i van comprovar que era tal com la dona havia dit, i van creure. D'ells s'escriu: *Els deixebles se'n tornaren a casa. I a continuació s'afegeix: Maria es quedà al sepulcre, a fora, plorant.*

Aquí cal considerar com la força de l'amor havia encès l'enteniment d'aquesta dona, que no s'allunyà del sepulcre del Senyor ni quan els deixebles se n'havien allunyat. Cercava aquell que no havia trobat, tot cercant-lo, plorava i, encesa en el foc del seu amor, desitjava ardentment Crist, que creia robat. I per això va ocórrer que el va veure ella sola, perquè s'havia quedat per cercar-lo; la força d'una obra bona és la perseverança, i la veu de la Veritat diu: *Els qui sofriran amb constància fins a la fi se salvaran.*

Primer cercà i no trobà, perseverà en la recerca, i per això va trobar; el desig ajornat creixia, i aquesta creixença féu que trobés el que cercava. És que els desigs sants creixen si són ajornats. Si l'ajornament els minva és que no eren desigs veritables. Cremà d'amor tot el qui pogué atènyer la veritat. Això féu dir a David: *Tot jo tinc set de Déu, del Déu que m'és vida; ¿quan podré veure Déu cara a cara?* L'Església diu en el Càntic dels càntics: *M'ha ferit l'amor.* I en un altre lloc: *L'ànima defalleix.*

Dona, ¿per què plores? ¿Qui busques? És interrogada a causa del seu dolor, perquè augmenti el desig: tot anomenant el qui cercava, s'encenia més en l'amor d'ell.

Li diu Jesús: «Maria!» Després que l'ha anomenada amb

el nom comú de les dones i no és reconegut, l'anomena pel seu nom propi. És com si li digués: «Reconeix aquell pel qual ets reconeguda. Et conec no genèricament com conec els altres, sinó en persona.» Maria, doncs, reconeguda pel seu nom, reconeix el seu autor i l'anomena immediatament: «Rabuni», és a dir: «Mestre», perquè ell era el cercat externament i era també el qui interiorment ensenyava a cercar.